

LIEVELEED

Geschreven door
Leanne Marije Reijners

WAARSCHUWING: Dit script bevat shockerende horrortaferelen

1 EXT. HAVEN - DAG

1

Enorme drukte en bedrijvigheid: mannen, vrouwen, kinderen, iedereen is aan het werk. Houten kisten worden door de mannen op klassieke houten zeilschepen gehesen, zwaar beladen karren worden gesjouwd, paard en wagens rijden af en aan, vrouwen weven manden of pellen schaaldieren, kinderen lopen met kranten of schrobben het dek.

Vrolijkheid is absent: rottende vissen op de kade, gezichten zijn gehard en somber.

Te midden daarvan verschijnt een vrolijk, lachend meisje, genaamd Lieveleed (10) met kastanjebruine haren en een WIT FLADDEREND JURKJE en een WIT MUTSJE op. Een bovennatuurlijke WITTE GLOED hangt om haar heen. Ze zwaait opgewekt en levendig onze kant op en wenkt ons om haar te volgen.

We volgen haar door de drukke straten met kinderkoppen. Ze hupt van de ene steen naar de andere steen alsof het een spel is. Haar bewegingen zijn licht en in groot contrast tot de verzwaarde, bedrukte bewegingen van haar omgeving.

Ze stopt en wijst naar een café, genaamd "De Lachebek". We houden halt. Lieveleed lacht breeduit en wijst nogmaals nadrukkelijk.

We begeven ons richting de deur.

Eenmaal bij de deur, zien we dat we handen hebben: vrouwelijke handen vanonder een SCHARLAKEN RODE CAPE. Deze handen doen de deur open en nemen ons mee naar binnen.

2 INT. CAFÉ 'DE LACHEBEK' - DAG

2

Donkere sfeer met overal kaarsen en geheimzinnige hoekjes. Het is er druk en rumoerig. Bierpullen op tafel. Kaarsen half afgebrand. De gasten kijken ziekelijk dronken uit hun ogen, terwijl er een diep, droef bestaan achter verscholen gaat. Ondertussen veel gelach, schaars geklede dames, kaartspellen, en onderling gestoei.

Aan de wand hangt een OPGEZETTE GEITENKOP, de tong hangt er scheef uit.

Aan het plafond hangen OPGEZETTE SLANGEN die elkaars staart lijken op te eten en zo hangende slingers vormen. De slangen zien er onnatuurlijk uit door de te grote hoeveelheid dons waarmee ze gevuld zijn. Hier en daar piekt het eruit.

In het midden van de ruimte - afgezonderd van de chaotische dronkemansgekte - een tafel met daaraan vier mannen: alle zijn vies, besmeurd en bezweet.

Om hun nek dragen ze een METAAL GEWEVEN KOORD met daaraan een GLAZEN AMPUL. De ampul is (deels) gevuld met een HELDERE, DOORZICHTIGE VLOEISTOF.

Verder hebben ze een OUD, VIES SPIEGELTJE in de vorm van een RELIGIEUS KRUIS in hun voorhoofd zitten, alsof het ermee vergroeid is. De spiegeltjes zijn te verweerd om de details van ons gezicht te weerkaatsen, enkel de kleur van onze huid en de rode cape om ons hoofd worden zo nu en dan zichtbaar.

De oudste man, JAN (62, grijze haren, kalend), ziet ons als eerste en wenkt.

We bewegen ons naar hem toe.

JAN
(hoofd buigend)
Wees welkom, uwe Zaligheid. Fijn
dat u gekomen bent.

MICK (O.S.)
(met kinderlijk ontzag)
B..b..bent u het echt!?

We verplaatsen onze blik naar de jongen naast Jan, genaamd Mick (16): een en al verwondering, voortand ontbrekend.

MICK (CONT'D)
U bent zo mooi! Zo teder, zo...
(schudt zichzelf wakker)
Wilt u niet wat drinken?

GELUID VAN EEN BIERPUL dat grof op tafel wordt gezet.

PIETER (O.S)
(uitdagend)
Een biertje misschien?

We schieten naar de bierpul met daaromheen een grote, sterke hand. Per vinger een tatoeage van een letter. De vingers tezamen laten ons lezen het woord: Z W E E T.

Het bier druipt over de letters en verspreidt zich langzaam over de houten tafel.

De hand van de man ernaast, genaamd Ferro (45), haalt een vuilwitte zakdoek uit zijn broek en maakt de tafel droog.

FERRO (O.S.)
 (geveinsd medeleven)
 Ze wil hier niet zijn, laat haar
 toch...

We reageren op de stem: kijken omhoog en zien Ferro's
 gezicht: knap, met strakke kaaklijnen, glad geschoren.

FERRO (CONT'D)
 (naar ons grijnzend)
 ...voordat ze *ons* niet meer laat.

Voor het eerst horen we *onze* stem, een stem van een vrouw,
wij als vrouw, vanaf nu DE VROUW:

DE VROUW (O.S.)
 Als ik hier niet wilde zijn, dan
 was ik niet gekomen.
 Maar ik ben er, ben ik niet?
 En jullie zijn er ook.

PIETER
 Houd een ander voor de gek! U bent
 hier omdat we u hebben aangeropen.
 U móest wel.

We verscherpen onze blik op Pieter (43), de man van de sterke
 hand. Bij hem is het spiegeltje in zijn voorhoofd GEBROKEN.
 Het ziet er pijnlijk uit.

DE VROUW
 (beledigd)
 Bier, Pieter!?

FERRO
 (ironisch)
 Neem het hem niet kwalijk. Zoals u
 weet delen we alles *graag* met u.

DE VROUW
 Géén bier, Pieter. Geen vleierij,
 Ferro. Ik leef niet van geveinsd
 fatsoen. Ik leef van zweet. Jullie
 zweet. Hebben jullie dat voor me?
 Een beker mannenzweet?

Mick wil direct een beker pakken, maar Jan houdt Mick tegen.

We verscherpen onze blik op Jan.

Jan staart ons ietwat zenuwachtig doch volhardend aan.

DE VROUW (O.S.) (CONT'D)
 (autoritair)
 Bier is drank van de verzotte mens.
 De mens die smeekt om schaamteloze
 zuivering. De mens die knielt en
 bokt als een zwijn in modder..
 (esoterisch)
Mijn 'zijn'... terend op een zilter
 goedje.
 (streng)
 Wáárom laten jullie mij wachten!?
 Wáár is jullie plichtsbef?
 (zacht en lief)
 Mijn dienaren...
 Mijn druipende vleesballen vol
 mannezweet...

GELUID van een deur die dichtslaat.

We draaien ons om en zien Lieveleed vanaf de ingang van het
 café langs de tafels rennen. Ze houdt stil bij de achterdeur
 van het café en kijkt ons SMEKEND aan.

We kijken terug, langer dan nodig.

Dan verdwijnt ze door de deur naar achteren.

We richten ons weer tot de mannen.

DE VROUW (CONT'D)
 Zweet. Warm. Vers. Geef het me.

De mannen staren ons aan alsof de tijd is stil komen te
 staan. Ferro komt als eerste in beweging:

FERRO
 (ironisch)
 Uiteraard, meesteres. Zoals u
 wil...

Ferro drinkt in één slok zijn bierpul leeg en knijpt zijn
 halflange haren erin uit. Onmogelijk veel zweet komt eruit.
 De bierpul is nadien voor meer dan de helft gevuld.

Vervolgens opent hij de ampul om zijn nek en schenkt een paar
 druppels uit deze ampul in de met zweet gevulde beker.

Eenmaal klaar biedt hij ons de beker aan. We nemen de beker
 aan, staren naar het zweet en draaien de beker rond alsof het
 een glas wijn is. Het zweet kolkt mee. Vervolgens bewegen we
 de beker naar onze mond en (horen onszelf) drinken.

JAN

We moeten met u praten...

We zetten de beker op tafel. Deze is leeg.

JAN (CONT'D)

We zijn met te weinig.

DE VROUW

Te weinig?

JAN

U wil teveel.

DE VROUW

Teveel?

JAN

Teveel Zweet.

DE VROUW

Vanzelfsprekend. Hoe meer jullie
zweten, hoe meer mensen jullie
zuiveren.

PIETER

U snapt er niets van! We werken ons
kapot... Al eeuwen!

DE VROUW

Zoals het hoort. Zoals jullie
willen...

JAN

Moeten willen. Al duizenden
jaren...

MICK

Ik heb daar geen problemen mee!

PIETER

Smoel dicht. Jij hebt geen recht
van spreken, snotneus!

DE VROUW

(verlekkerd)

Vers vlees, vers zweet.

JAN

Laat ons minder werken. Dat is
alles wat we vragen.

DE VROUW

Alles!? Vergeten jullie wie jullie zijn? Welk doel we dienen? Zonder *bezondigd* zweet kan ik niets. Dan is de mens tot Lucifer gedoemd en nooit van enige zonde gezuiverd! Is dát wat jullie willen? Denk na voordat je wat vraagt! Jullie dienen me niet voor niets. Zuiver de mens. En werk je ervoor tot in het zweet. Mijn zweet. Bezondigd zweet. Zweet met spijtttranen.

PIETER

U bent genadeloos.

DE VROUW

Ik dien genadeloos te wezen om genadig te kunnen zijn.

JAN

Maar meesteres, laat ons dan hier een tijdje blijven. Waar de mens ons toelacht...

We zien om ons heen uitgeholde ogen schuilgaan achter 't plezier van bier, lulpraat en lichamelijke genoegens.

DE VROUW

Zonden zijn overal. Zoek overal. Vind overal. Werk overal.

MICK

Overal, oh meesteres!

PIETER

Hielenlikker! Hoerenkind!

FERRO

Laat 'm toch, Pieter. Je was vroeger niet anders...

PIETER

Zonden zijn zonden, waar ze ook hun oorsprong vinden. U kunt ons niet dwingen als een beest te blijven rondzwerven...

PIETER tilt zijn oksel op en laat een behaarde en bezwete oksel zien.

PIETER (CONT'D)

Als ik hier wil werken, werk ik hier.

DE VROUW

Ik wil hier niet hoeven zijn.
Ik wil jullie niet hoeven zien.
Ik wil jullie niet hoeven horen.
Ik wil proeven. Bekers zweet.
Bekers ellende. Bekers moeite.
Maar *niet* alleen zweet van hier.
Niet enkel zweet uit het hol van
vreugde, van vleselijke geneugten,
het hol van plat plezier. Ik zoek
zeldzamere zonden, zonden die een
mens on vergeeflijk achterna jagen,
in hun dromen, in hun angsten en
zelfs na hun dood. Zoek elders.
Vind elders! En geef het me. Bekers
zweet. Bekers uitgewrongen zonden.

MICK

Niets liever, O vrouw der vrouwen!
Ik zal alles aan u -

FERRO

(hoofd buigend)

Wij buigen voor uw wensen, uwe
Zaligheid. Laten we u daarom eerst
weer vrijzetten, niet?

Ferro kijkt naar Jan.
Jan knikt en wenkt de barman.

De barman droogt zijn handen af aan een vieze theedoek en
verdwijnt door de achterste deur.

We fixeren ons op de achterste deur, seconden gaan voorbij.

Deur gaat open: Lieveleed loopt achter de barman aan het café
binnen. De barman gaat terug naar de bar. Zij blijft bij de
achterste deur staan en wenkt ons.

JAN

Meesteres, we danken u voor uw tijd
en zullen -

DE VROUW

Werken! Hard werken. Geen beker te
weinig. Geen zonde verspild. Slurp
ze in al hun aroma's naar binnen.

(MORE)

DE VROUW (CONT'D)
 Zonden smaken beter als ze zijn
 gemengd. Wees wijs, wees loyaal. En
 zweet ze over me heen. In
 nachtmerries en doodsangsten.

MICK
 Altijd, mijn meesteres! Altijd!

De andere drie mannen buigen schamper hun hoofd.

We groeten middels een trage hoofdknik en bewegen ons
 richting de achterste houten deur waar Lieveleed op ons staat
 te wachten.

We volgen haar door de deur heen naar een pikzwarte ruimte.

3 INT. ZWARTE ONEINDIGHEID - GEEN DAG /GEEN NACHT 3

Een kaars gaat aan. Lieveleed staat erachter met een lucifer
 in de hand. Ze blaast de lucifer uit.

LIEVELEED
 Ik heb zo'n dorst.

DE VROUW
 Geven ze je te drinken?

LIEVELEED
 Zelden.

DE VROUW
 Ik zal ze harder laten werken.

LIEVELEED
 Ik werk voor u.

DE VROUW
 (streng)
 Je werkt voor *hen*.

LIEVELEED
 Ik wil voor u werken!

DE VROUW
 Je wil drinken. Ik deel niet. Ik
 drink alles, alleen. Alles
 doordrenkt van zweet. Vies zweet.
 Vuil zwe-

LIEVELEED
 Mag ik bij u blijven?

DE VROUW

Mond open.

Lieveleed opent de mond in het kaarslicht. We zoomen in op haar huig.

DE VROUW (CONT'D)

Je huig is vers.

LIEVELEED

Dank u

DE VROUW

Knijp het uit.

Lieveleed stopt haar vuist in haar mond en draait.

Ze haalt haar vuist uit haar mond en spuugt een straaltje vocht in onze hand.

We brengen onze hand naar onze mond en (horen onszelf) drinken. Wanneer we klaar zijn:

DE VROUW (CONT'D)

Je bent als een dochter voor me.

LIEVELEED

Ik heb nog zo'n dorst.

DE VROUW

Ik zal ze harder laten werken.

Lieveleed knikt dankbaar, buigt voorover en blaast de kaars uit.

4

INT. BEGRAAFPLAATS - NACHT

4

We zien vanaf een nabije afstand: Jan, Pieter, Mick en Ferro, her en der zittend op een gedenksteen, depri, starend naar de grond.

FERRO

(sarcastisch)

Gezellig plekje heb je uitgekozen.
Ze zal hier echt 'ongelofelijk'
blij mee zijn.

PIETER

De zonden liggen hier begraven als
opgedroogde abrikozen. Ze moet niet
zeuren!

MICK
(melancholisch)
O, ik wil zo graag bij haar zijn.

PIETER
Je bent gestoord!

JAN
(waarschuwend)
Ze is hier waarschijnlijk al...

MICK
(hoopvol)
Echt waar!?

JAN
(angstig)
...en zal ons dit niet in dank
afnemen. De doden begaan geen
zonden meer. Ze is er enkel voor
het heden, niet het verleden.

FERRO
(lacaoniek)
Ach het moest er een keer van
komen. Onze langverwachte straf...

JAN
Jij liever dan ik. Ze zal ons leeg
zuigen, stuk voor stuk...

We bewegen ons dichterbij de mannen toe.

PIETER
Wat bazel je nou, ouwe? Ze heeft
ons nodig. Zonder ons is ze niets.

MICK
En ik heb h   r nodig! Ik zal haar
zoenen. Innig lang. Ja, ze zal mij
het leven schenken omdat ik eeuwig
haar dorst zal lessen! Wij zijn
voor elkaar gemaakt.

FERRO
Dat is wel een heel optimistische
beschrijving van onze werkrelatie
met haar.

PIETER
Ze verdient onze diensten niet, 't
verwende nest.

JAN
(fluisterend)
Stil! Ze is hier, ik voel het.

PIETER
Vervloek die regels! Ik kan niet
eeuwig mijn mond houden omdat zij
toevallig als een onzichtbare geest
om ons heen kan dolen... Het is
nooit genoeg met haar. Als een
slavendrijver jaagt ze ons op.
Altijd moeten we mensen maar angst
aanjagen, hun zonden als
spijtttranen opvangen, en waarvoor!?
Zodat ze ons duur verdiende zweet
kan drinken? Is dat niet
walgelijk!?

JAN
(fluisterend)
Pieter, jij dwaas. Alsof het haar
keus is geweest om afhankelijk te
wezen van -

PIETER
Geloof je het zelf!? Ze slurpt elke
beker leeg alsof het haar laatste
is...

JAN
Precies. Ze is altijd dorstig.
Altijd verlangend naar meer. Dat is
geen vrijheid. Dat is een hel, een
regelrechte hel.

PIETER
Een junk, dat is ze... Meer niet.

MICK
Ze is geen junk! Ze is mijn grote
liefde! Mijn eeuwige bloed en
levenslust. Zonder haar leef ik
niet.

FERRO
(cynisch)
Vrij letterlijk inderdaad.

MICK
Dus ik zal mijn leven voor haar
geven, al offer ik mijn laatste
vocht!

PIETER

Dit gaat te ver. Iemand moet dat
joch weer naar de realiteit
brengen...

FERRO

Om dan? Hem te laten ontdekken dat
we niet meer zijn dan een zweetvat?
Zal die leuk vinden...

JAN

Kom, laten we gaan. We verdoen onze
tijd hier.

PIETER

Gratis zonden. Zo voor het
oprapen... En jij wil die laten
liggen?

JAN

Lijken huilen niet. Er vallen hier
geen tranen op te vangen...

PIETER

O, moet je opletten. Ik knijp die
oogballen uit en verkoop 't als de
beste zonden die er zijn.

JAN

Pas op. Ze hoort je.

PIETER

Ja en!? Moet ik bang voor haar
wezen? Moet ik eeuwig voor d'r op
m'n knieën vallen? Als een
kwijlende hond achter haar
aanlopen?

We bewegen ons naar Pieter.

JAN

(met ernst)

Pieter...

PIETER

Ja wat!? Dat jij je nou laat
afschrikken door zo'n vrouwtje!

MICK

Vrouwtje!? Ze is onze meesteres!
Onze liefde! Onze ziel en
zaligheid!

We houden vlak voor Pieter staande en kijken hem recht in de ogen aan.

PIETER
Ze is een teef! Een vieze gore
mannenverslinder! Echt waar... 'k
zal die kutbek van d'r vol pissen
met mannenvoch -

Pieters ogen bevroren. Zijn gezicht droogt in een klap uit,
het vel plakt aan zijn skelet.

Wanhopig grijpt Pieter naar zijn wangen. Geschrokken blijft
hij staan, hij verroert zich niet.

FERRO
(geschrokken)
Jan had gelijk. We moeten hier weg.

MICK
Pieter! Klootzak!

FERRO
We moesten hier al veel eerder weg.

Ferro wil Mick mee trekken, maar die verzet zich:

MICK
(richting Pieter)
Ik haat je, arrogante lul! Je hebt
het verpest, je hebt alles verpest!

PIETER
(negeert Mick)
Jij feeks! Jij sadistische hoer!?
Hoor je me? Ik vervloek je tot in
den eeuwigheid!

We bewegen ons naar Pieters verschrompelde oor.

DE VROUW
(fluisterend)
Sssh. Ik hoor je wel. En wees niet
bang: ik verslind geen mannen. Ik
verslind louter zweet. Het liefst
jouw zweet, Pieter...

Pieter deinst achteruit.

PIETER
Wa- waar kwam dat vandaan?

JAN

We moeten haar aanroepen.

Draaien ons met een ruk naar Jan.

PIETER

Wat!? Ben je gek geworden?

Naar Pieter.

MICK

Ik zal haar wel aanroepen!

Naar Mick.

PIETER

(richting Ferro)

Houd 'm tegen! Ik ga nog liever
dood dan opnieuw voor haar
aangezicht te moeten buigen...

Ferro grijpt Mick bij zijn arm.

FERRO

Wat is je plan, Jan?

Naar Jan.

JAN

Ik kan niet vrijuit praten nu.
Jullie zullen me moeten
vertrouwen...

FERRO

Als jij het zegt, ouwe...

Naar Ferro en Mick.

Ferro knikt en laat Micks arm los.

We bewegen ons in een rap tempo naar Mick.

Mick kijkt beledigd naar Ferro, en richt dan handen en
gesloten ogen tot de zwarte hemellucht.

MICK

(galmende stem)

Lieveleed!

WIj verstijven / houden staande.

MICK (CONT'D)
 Ons witte licht! Geef gehoor aan
 onze wens. Geef gehoor aan onze
 node. Breng onze meesteres! In
 lichaam en in vrede!

Mick doet zijn ogen weer open.

Er klinkt geritsel.

We draaien ons om en kijken naar de rand van de donkere
 bossen.

Lieveleed komt tevoorschijn. Ze huppelt vrolijk op ons af.

Wij draaien van haar weg. Ze komt desondanks voor ons staan.

LIEVELEED
 Het is tijd. Volgt u me?

DE VROUW
 Sinds wanneer heb ik een keus?

Lieveleed haalt schuldbewust haar schouders op, begint dan
 een rondje om de vier mannen te lopen en wenkt ons om haar te
 volgen.

Wij volgen. Na een rondje wijst ze naar het midden tussen de
 mannen in. We bewegen ons erheen.

Pieter ziet ons als eerste.

PIETER
 Goddomme, jij heks!

MICK
 Mijn liefste!

JAN
 Grijp haar!

MICK
 Hoezo!? Nee! Echt niet!

Mick gaat met zijn rug naar ons toe staan, alsof hij ons wil
 beschermen.

PIETER
 (verbaasd)
 Kan dat?

Ferro kijkt Jan aarzelend aan.

JAN
 Vertrouw me, Ferro. Zolang ze een
 lichaam heeft, kan ze niets. Ze is
 slechts een vrouw nu, meer niet.

Ferro knikt en duwt Mick aan de kant.

Hij grijpt ons bij de arm.

DE VROUW
 AUW!

LIEVELEED
 (verschrikt)
 Meesteres!?

Lieveleed rent op ons af en valt smekend voor Ferro op de
 knieën.

LIEVELEED (CONT'D)
 Alstublieft, heer. Laat haar gaan.
 Ik smEEK u!

Ferro kijkt naar Jan.

Jan schudt zijn hoofd. Zijn ogen al die tijd op ons gericht.

JAN
 Bind haar vast.

Ferro knikt, haalt een TOUW los van zijn broek en begint ons
 vast te binden.

Mick pakt daarop zijn MES en wil Ferro ermee van achteren
 aanvallen.

Jan is hem echter voor, grijpt hem bij zijn pols, draait hem
 pijnlijk in een houtgreep en pakt zijn mes af.

JAN (CONT'D)
 Het spijt me, kleine. Maar de
 speeltijd is voorbij.

Jan smijt Mick op de grond. Als een klein kind kronkelt Mick
 ineen van de pijn.

Ferro is inmiddels klaar met ons vastbinden.

Lieveleed kruipt voorzichtig naar ons toe.

Ferro kijkt naar Jan en heeft niets door.

FERRO

En nu dan? Je zei zolang ze een
lichaam heeft. Betekent dat, dat
als de tijd om is -

JAN

Wij elkaar gesproken moeten hebben.
In vrijheid. Als mannen onderling.

LIEVELEED

(onze hand strelend)

Ik tel af, meesteres. Ik tel af...

Jan, Ferro en Pieter kijken verbaasd naar Lieveleed. Mick
kronkelt nog teveel als een gemarteld dier.

LIEVELEED (CONT'D)

De tijd is uw vriend. Nog even
geduld. Alles komt goed, meesteres.
Ik breng u terug, zoals ik moet,
zoals bedoeld. Straks dwaalt u weer
vredig in onzichtbare veiligheid.
Ik beloof het. Ik tel af...

Pieter ontwaakt als eerste en richt zich tot Jan.

PIETER

Ons leven ligt in jouw handen,
ouwe. Wees even duidelijk! Voor je
het weet is onze tijd om en brengt
Lieveleed haar weer terug naar
Joost mag het weten... De
geesteswereld? God zelf?

JAN

Ik wil jullie mijn plan vertellen,
maar daarvoor moeten we er eerst
voor zorgen dat ze ons niet meer
kan horen...

(loopt onze kant op)

Het spijt me, Lieveleed. Ik moet je
vragen aan de kant te gaan.

LIEVELEED

Nee! U mag onze meesteres niets
aandoen! Dat mag niet! Dat hoort
niet!

JAN

Ik weet het, Lieveleed. Ik neem jou niets kwalijk, maar laat dit nu aan ons over. Dat is geen vraag, dat is een bevel.

Lieveleed kijkt bedroefd omlaag en doet een stap opzij.

LIEVELEED

Ja, heer. Zoals u wil.

Jan gaat voor ons staan en haalt een doosje uit zijn broekzak.

DE VROUW

(teleurgesteld)

Jij Jan?

JAN

Heeft u niet altijd al van muziek gehouden?

Jan opent het doosje: er klinkt een angstaanjagend gekrijs.

We zien Jan teruglopen naar de anderen.

Lieveleed kruipt snikkend naar onze voeten.

De mannen beginnen druk met elkaar te praten. We horen niet wat ze zeggen, hun stemmen overstemd door het gekrijs.

Een van de mannen loopt plots terug naar ons toe, scheurt zijn hemd, en bindt de viezige doek voor onze ogen.

Alles wordt zwart.

5

EXT. NAALDBOS - NACHT

5

We bewegen dwars door het bos. De volle maan belicht de contouren van bomen, struiken, en een wegschietende vos.

In de verte: Lieveleed. Ze kijkt wachtend naar ons. Wanneer we dichterbij haar zijn, rent ze verder de duisternis in. Wij volgen.

We komen bij een grote, open plek. In het midden een niet al te grote kerk met vroeg-gotische kenmerken zoals glas in lood en ronde gewelven.

Kaarslicht valt door de ramen naar buiten.

Lieveleed wacht op ons bij de deur. Wanneer we de open plek betreden, wenkt ze ons om haar te volgen en glipt dan via de grote, krakende kerkdeur naar binnen.

We volgen haar richting de deur. Op ongeveer 50 meter afstand houden we staande. We kijken omhoog naar de indrukwekkende robuuste toren van de kerk.

We kijken weer omlaag, horen onszelf zuchten en zien onze adem in de koude, nachtelijke buitenlucht.

We bewegen weer verder naar de deur van de kerk.

6

EXT. KERK - NACHT

6

We staan vlak voor de deur van de kerk. Onze hand komt onder de rode cape vandaan en streelt de deur, het hout, de geëtste letters in de stenen eromheen, alsof het een oude, goede vriend betreft.

Onze hand duwt de deur open.

7

INT. KERK - NACHT

7

We komen binnen in de kerk. De indeling is een klassieke kruiskerk: twee zijbeuken, een schip, transept, priesterkoor en kooromgang. De ruimte is verlicht door kandelaars met kaarsen. Het schip is gevuld met lange rijen houten kerkbanken, links onderbroken door een hoge kansel. Het glas in lood brengt een idyllische, schilderachtige kleur aan het geheel.

Op hetzelfde moment bij onze binnenkomst:

- Aan het uiteinde op de verhoging achter het altaar staat JAN. Hij kijkt op en staart ons met een ernstige blik aan.

- Nonchalant hangend op een van de kerkbanken, met zijn rug naar ons toe, zit FERRO. Hij beweegt zijn hoofd naar rechts, gewaar van onze binnenkomst, maar draait niet om.

- Op de hoge kansel staat PIETER met de Bijbel in zijn handen. Zijn hoofd beweegt naar ons toe. Zijn ogen schitteren ondeugend.

- Rechtsvoor, het meest dichtbij, zit Mick vastgebonden aan een van de zuilen. Hij richt zijn hoofd op. Met betraande ogen kijkt hij ons aan.

De stilte wordt doorbroken door Lieveleed die we in de verte door de zijbeuken zien rennen naar het altaar. We horen haar voetstappen door de kerk galmen.

Bij het altaar grijpt Jan haar bij de pols. Hij houdt haar vast alsof ze een pop is, hangend aan haar ene arm.

DE VROUW
(tegen Jan)
Wil je echt zover gaan?

We bewegen naar Jan toe. Jan aarzelt.

PIETER (O.S.)
Toe dan! Slacht dat kreng!

We houden staande, kijken omhoog, zien een moordlustige Pieter op de kansel staan.

MICK (O.S.)
Vergeef me, meesteres! Alstublieft!

We negeren Mick. We bewegen door richting Jan achter het altaar en Ferro vooraan zittend op de kerkbanken.

JAN
We willen niet meer.

MICK (O.S.)
Zwakkelingen! Verraders!

DE VROUW
Ferro?

Ferro draait zich langzaam om.

FERRO
U hield toch niet van geveinsd fatsoen?

PIETER (O.S.)
Kom Jan! Trek die aderen uit haar!
Knip die tepels! Schraap haar tong!

We horen Pieter het trapje van de kansel af lopen.

JAN
Het spijt me. U liet ons geen keus.

Jan houdt een soort grote kaasschaaf omhoog.

We horen links van ons voetstappen naderen.

PIETER (O.S.)
 Geen keten sterker dan 't eigen
 lichaam...

We draaien ons naar Pieter die langs ons naar het altaar
 loopt. Met een grimas kijkt hij ons na.

JAN
 Houd haar vast.

PIETER
 Met liefde.

Pieter pakt Lieveleed bij haar beide polsen en houdt haar
 vast als een hangende pop.

PIETER (CONT'D)
 (fluisterend in oor)
 Wel eens gezweet?

Lieveleed verstijft. Haar lijkwitte gezicht met zwarte
 pupillen verraadt haar angst.

PIETER (CONT'D)
 Vandaag wel. Vandaag zul je zweten.

Jan schaaft met de grote kaasschaaf een plakje huid van de
 arm van Lieveleed.

Vervolgens knijpt hij het uit boven een grote glazen pot.
 Niet een rode maar een doorzichtige substantie drupt in de
 pot, alsof het bloed (rode bloedcellen) aan de huid blijven
 hangen maar het lichaamsvocht eruit drupt, geel en smerig.
 Het huidrestant gooit hij op de vloer.

Lieveleed huilt erbij, maar geeft geen kick, alsof de fysieke
 pijn lijkt mee te vallen.

PIETER (CONT'D)
 Zijn we zo trots ja?

Pieter smijt Lieveleed op het altaar. Het witte mutsje valt
 af. Lieveleed ligt op haar rug, de polsen vastgehouden. Haar
 haren KLEUREN WIT en vallen over de rand van het altaar.

PIETER (CONT'D)
 Ferro... Help eens! Houd die enkels
 van d'r vast.

Ferro staat op, loopt naar het altaar en pakt de enkels van
 Lieveleed.

Jan pakt een knijptang en tilt de jurk van Lieveleed op.

DE VROUW

Jullie zullen moe van me worden.

PIETER

We zullen je liefkozen.

DE VROUW

Ik zal jullie nog harder laten werken.

PIETER

We zullen *nooit* meer werken.

MICK (O.S.)

Schoften! Smeerlappen!

We horen voetstappen achter ons. Draaien ons om. Zien dat Mick zich uit zijn touwen heeft losgewrikt en op ons afrent.

Hij rent ons verontschuldigend voorbij en vliegt richting het altaar. Nog voordat Mick het altaar heeft kunnen bereiken, stappen Ferro en Pieter naar voren en geven hem een fikse duw. Hij valt achterover en kukelt van de verhoging af.

Verwilderd en wanhopig kruipt hij naar ons toe.

MICK (CONT'D)

Straf me, o hoogste der hogen!
Straf me voor dat ik u niet kan beschermen! Zwak ben ik. Uw genade niet waard.

Hij gaat voor ons zitten, trekt zijn hemd uit en wringt het uit. Een plasje zweet op de houten vloer. Hij druppelt er wat vocht vanuit zijn ampul bij.

We zoomen in op dit plasje. Steeds dichterbij en dichterbij.

In de weerspiegeling van het vocht wordt zichtbaar een rode cape rondom een gezicht. Het is alsof het gezicht, *ons* gezicht – donker en onherkenbaar – het plasje vocht wil gaan drinken.

Een kleine gil van Lieveleed.

Onze blik schiet omhoog naar het altaar. We zien in de tang een kleine tepel. Bloed sijpelt van Lieveleeds torso omlaag, op de tafel, op de vloer.

We bewegen langs Mick richting het altaar en houden stil op ongeveer anderhalve meter afstand.

Pieter glijdt met zijn hand naar de oksel van Lieveleed.

PIETER

Zweet o vrouw der vunzige
vrouwtjes. Vers zweet. Zweet voor
jou.

Lieveleed draait haar hoofd naar ons.

LIEVELEED

U mag het hebben, meesteres. U mag
alles hebben. Ik schenk het u!

Jan pakt een pincet, graait met het pincet in het gapende gat waar eerst een kinderborst zat en trekt er een lange sliert ader uit. Ook deze knijpt hij boven de glazen pot uit. Geel vocht drupt erin. De uitgewrongen ader gooit hij op de grond.

DE VROUW

Jullie vergissen je.

JAN

Misschien

Jan stopt zijn hand in de borstkas van Lieveleed.

Lieveleed kijkt ons met lede ogen aan.

DE VROUW

Jullie zweet zal me geen groter
genot brengen dan vandaag... Ik zal
jullie leeg drinken. Tot op het
bot!

PIETER

Ons krijg je niet meer bang,
wijfie. Na vandaag zul je
machteloos zijn. Een hompje vlees.
Ons vlees.

Met moeite beweegt Jan zijn hand tussen de ribben van het meisje.

DE VROUW

(wanhopig)

Stop! Haar zweet is te schoon. Ik
zal wegwijnen en jullie met mij.

JAN

Geen zorgen, meesteres. Ook ik ken
mijn zonden. Ook ik heb spijt.

Met een ruk trekt Jan het hart uit de borstkas van Lieveleed.

Mick gilt.

Lieveleed blijft levenloos op het altaar achter.

Jan houdt het hart boven de glazen pot en wringt het uit:
geel en smerig. Dan veegt hij met zijn vinger langs zijn
ooglid. Een traan vocht blijft plakken en laat hij als
laatste in de pot glijden.

Dan loopt hij onze kant op en reikt ons de glazen pot.

Op de achtergrond strompelt Mick naar het altaar en begint de
witte haren van Lieveleed te strelen.

PIETER

Plots geen dorst meer?

JAN

Bezondigd zweet. Zweet voor u.

DE VROUW

Ik veracht jullie.

JAN

Dat begrijpen we.

DE VROUW

(hoofdschuddend)

Voor eeuwig aan jullie zijde

PIETER

(geamuseerd)

Voor eeuwig gevangen.

DE VROUW

(nijdig)

Ik zal jullie tot waanzin
drijven...

FERRO

(grijzend)

Voor zweet...

DE VROUW

(gekweld)

Voor zweet

Wij kijken naar de glazen pot in onze hand en zoomen er op in. Verder en verder.

Onze hand brengt de glazen pot dichterbij onze mond. We (horen onszelf) drinken. Wanneer we klaar zijn:

LIEVELEED (O.S.)
(hol, als vanuit een buik)
En? Smaak ik u goed, moeder?

We buigen voorover alsof we naar onze buik willen kijken.

We zien de stof van onze rode cape. Onze hand duwt een van de twee zijdes opzij. We buigen verder en verdwijnen door de opening van de stof. We gaan door zwart geblakerde poorten, het doet ons denken aan ribben, en komen aan bij een soort eindeloze rotskloof van grijs/zwart gesteente waarover eindeloos veel zweet, veel vloeistof, druipt.

DE VROUW
Heerlijk.

EINDE